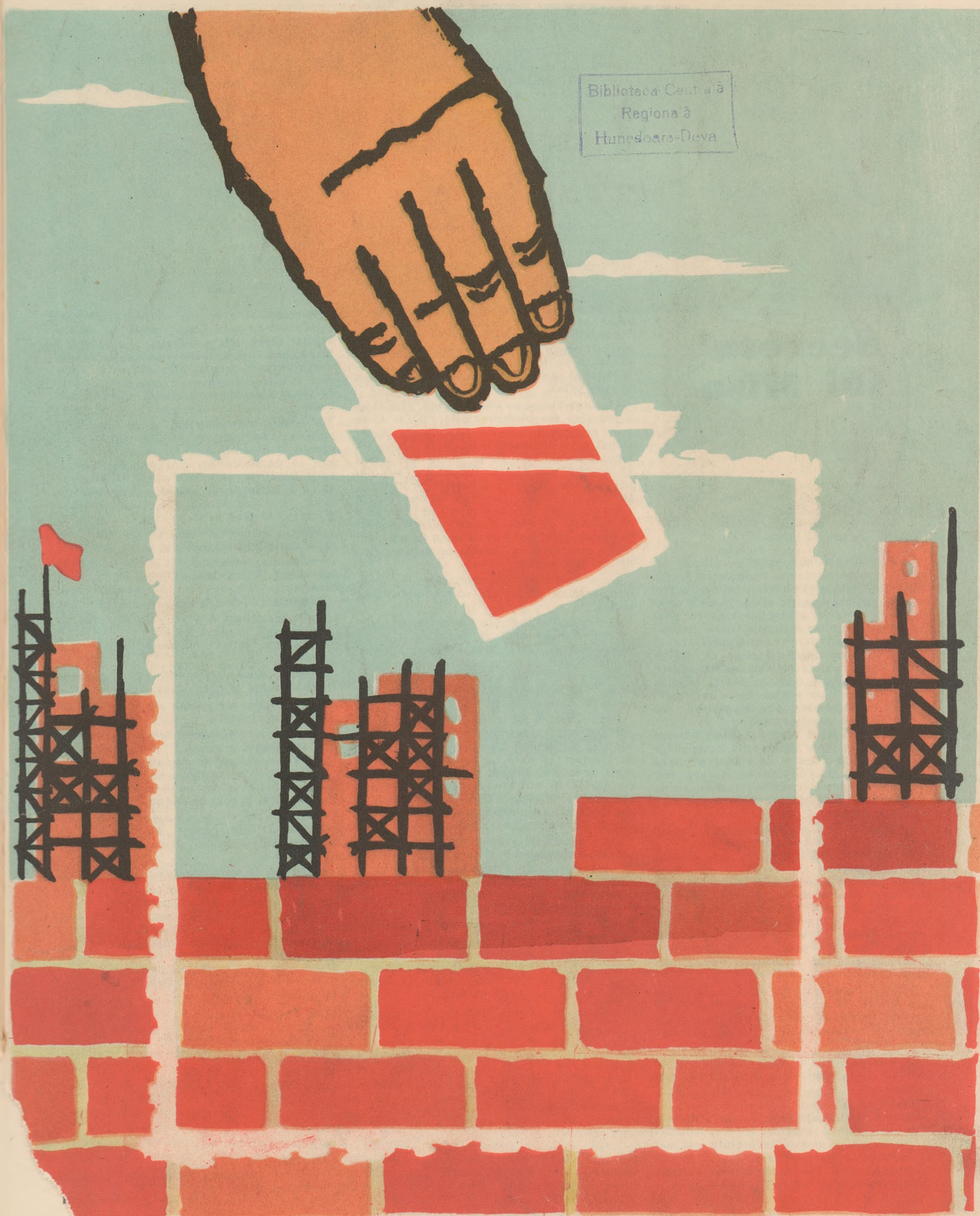

urzica

ANUL IX * Nr. 2 (173) * 31 IANUARIE 1957 * 16 PAGINI * 75 BANI

FIECARE VOT, O CĂRĂMIDĂ LA CONSTRUIREA SOCIALISMULUI

Desen de S. Briss

Odaie mică, mobile vechi de diferite soiuri și o sobă totdeauna incinsă. Pe pereți, ilustrații tăiate din reviste străine, capete strident coafate - vedete de-aile filmului american și eroinele zilelor duse, care miss Filipine, care miss Honolulu, care imblinzitoare de tigri, care vestită curtezană. O etajeră într-un ungher e plină de șanuri, gulere uzate, sticlute goale de apă de colonie, șireturi de pantofi, cutii de pudră, lame de ras și fascicule de roman de pe vremuri: „Mirela, dansatoarea din Singapore” sau „Pompierul cu părul de oțel”.

Cu plapuma trasă peste cap, Mișu doarme dus și sforăle ușor. Dincolo, în cealaltă încăperă, care ține loc și de bucătărie, baba Chira, văduva lui Haralambie Grosaru, fost grefer la judecătoria ocolului, trebăluiește de zor, privind din cînd în cînd spre ușa odăii lui Mișu.

E o femeie bătrînă, ușor aplecată din spate și cu un picior cam țeapăn.

Cît i-a trăit bărbatul - și a trăit el cam pînă la optzeci de ani - a dus-o mai bine. Haralambie nu se mulțumea numai cu pensia. Toată ziua, bună ziua, îl vedea ticluind mahalagiilor petiții sau scrisori, bine aduse din condei, către autorități. Tot el se mai îngrijea de împlinirea formalităților de cuvîntă, la nașteri, căsătorii și înmormintări. Și în căsuța lor nu se simțeau lipsuri prea mari.

De cînd i s-a prăpădit omul, baba Chira este nevoită să muncească mai mult ca în tinerețe: spală rufe și drege ciorapi și coase cămași de noapte (de cele de zi nu „cutează” să se atingă).

De n-ar fi Mișu, feciorul ei, poate că s-ar mulțumi cu „pensioara” și ar trudi mai puțin...

Mișu l...

Bătrîna clatină din cap și ochii se umezesc ușor. Numai supărări îi face *băiatu'*! Și parcă acu' e și mai îndărătnic - și mai nepăsător la suferințele ei.

La vîrsta de 8 ani a început să fumeze, și răposatu' făcea haz:

- Io-te-l pe Mișu cum trage din țigară! La anul să-l vezi...

La anul îi lua urma lui tat-su la Dărdărel, crișmarul, și dădea și el pe gît cite un păhărel.

Grefferul nu-și mai încăpea în piele de bucurie:

- Ai văzut Mișu? Bărbat în lege!

De la școală lipsea mereu și prin mahala mergea vorba că *barbutar* mai priceput ca el nu s-a pomenit nicîcînd.

Mișu creștea, se înălța, obraji-i brumării se împodobiseră cu o mustață mică, neagră-păcură, și ochii lui mari, verzi, păreau că spun: mă vedeți, așa sint.

Se scula tîrziu, l se aducea cafeaua la pat și țigările, se îmbrăca încet, amănunțind grijuliu dunga pantalonilor, se pieptăna mult și-și dădea cu pomadă ca să-i ție părul lîns și cam pe la prînz pornea să dea o raită prin cartier.

La 30 de ani cunoștea toate bodegile și restaurantele din oraș și ajuta la strînsul sticlelor sau al tacimurilor. Nu „servea” - era doar fiu de magistrat, cum îl numea pe taică-su, grefferul - dar „ajuta”. În schimb i se oferea cite un sfert sau o jumătate de vin și o friptură.

Cunoștea pe edecii localurilor și nu era seară să nu fie invitat la cite-un chef. Niciodată nu se înapoia acasă înainte de miezul nopții (cînd nu venea în zori), se dezbrăca pe îndelete, fredonînd un cîntec la modă și se culca și dormea dus pînă a doua zi spre prînz.

De însurătoare nu vota să audă. Dar să se logodească era totdeauna gata. Pînă la 45 de ani - cîți are acum - l-a împlinit de sintu' Dumitru, își amintește baba Chira - Mișu s-a logodit de opt ori. De la unele fete a luat și „aconto” din zestre. Odată era s-o părăsescă. Afacere urîtă. Comisari, procurori... În fine, a scăpat... L-a scos basma curată taică-su, dumnezeu să-l ierte, că era bine cu boterii, cu alde domnu' Nae Butnaru-Lămpion, șeful *culorii*, cu Conu Jenică „primul”, care învîrtea justiția pe degete, cu... da' cu cine nu era?

După ce s-a dus bătrînu', Mișu l-a făgăduțit maică-si că are „să se apuce de ceva serios”.

Și a trecut o lună, au trecut două, nouă, și *băiatu'* nici gînd să se rostuiască. Se scula, tot așa, către prînz, se îmbrăca încetîșor și o pornea prin oraș, nu știe pe unde, că acu' nu mai sint circumsul de-ailea ținute de burtoșii cunoscuți în mahala, și tot noaptea tîrziu se înapoia acasă.

Baba Chira îl spăla, îi călca hainele, l le peria, îi aducea cafeaua ca și înainte la pat, odată cu pachetul de țigări, îi dădea mărunțiș de tramval și de-o „gustare” - și se mîna de crucea asta de bărbat, înalt, spătos, cu obraji și mai brumării, cu mustăcioara și mai răsucită și cu ochii lui verzi scâlțați în ape jucăușe... se mîna de acest bărbat voinic, care nu punea mina pe un pai.

De o bucată de vreme, baba Chira e nevoită să ostenească și mai mult la albia de rufe, să întirzie și după spartul nopții la o cusătură, să alege cu limba scoasă după clientele: Mișu are pretenții tot mai mari.

...lar l se umezesc ochii. Cum să-și la înima-n dinți? Cum să deschidă gura? Cum să-l înfrunte?

Mereu se hotărăște și mereu se răzgîndește. Dar azi - azi fîle ce-o fi - o să încerce: o să-i spuie că e bătrînă, trecută de șaptezeci, că n-o mai ajută puterile, că prea se

spetește muncind și... de! - o să-l roage să se apuce și el de „ceva” - cum de altfel a și făgăduit cu ani, cu mulți ani în urmă.

De dincolo se aud bătăile pendulei.

- Un'sp'ce! șoptește femeia, și trage cu urechea. Mișu s-a sculat. Baba Chira bate sfioasă la ușă.

- Cafeaua, Mișule, și țigările.

- Bine, bine, mamă, bine! Pun'le ici!

Mișu s-a săltat în pat, a căscat prelung și și-a trecut mina prin păr, a sorbit ultima picătură de cafea și acum trage din țigară, plăc-tisit.

- Maică, Mișulică dragă, aș vrea să-ți spun o vorbă!

Omul arcui sprîncenele a nedumerire. O vorbă? Ce-o mai fi vrînd bătrîna?

- Da-i drumu'!

- Mișule... Mișulică dragă, nu mai pot! Și se așază pe marginea patului. Răsufă greu.

Mișu, din ce în ce mai nedumerit, o privea și tăcea. Nu mai poate? Ce nu mai poate?

- Băiatu' mamii, dragul mamii, sint bătrîna, trecută de șaptezeci... Mi-e tare greu... Mă dor șalele, mă doare pieptul...

- Îascultă, mamă, ce te-a apucat? Zi-i: ce vrei? Scurt: ce vrei?

Bătrîna tresări. Vocea asta tăioasă... ochii aștia mari cu gene lungi, ochii cu care a săgetat atîtea fete-n mahala... Ce să facă? E cît p-aci să-i spuie: nu vreau nimic, dragul mamii, nimic. Dar chiar în clipa cea o încearcă spatele, o năpădesc durerile de piept și se simte șubredă, tot mai șubredă.

- Mișule, reia bătrîna, și de astă dată vocea ei e mai ridicată. Mișule, trebuie să-ți găsești și tu un rost... să aduci și tu un ban în casă. Eu nu mai pot! Ești om în toată firea, de sintu' Dumitru ai împlinit 45 de ani bătuți pe muche... Apucă-te de ceva, fă ceva, Mișule, eu mă prăpădesc și cine-o să aibă grijă de tine?

Mișu o privea și obrazul lui încruntat se destînsa fulgerător. Va să zică: asta era?

- Ascultă, mamă, vorbi el, și vocea lui era calmă. Adică 'mneata crezi că, la o a-dică, nu puteam fi și eu *responsabil* la o „Alimentară”? Sau la un restaurant?

Baba încuvîlîntă din cap: firește, cine nu știe de ce e în stare Mișu?

- Puteam, maică, da' n-am vrut - și nu vreau!

Făcu o pauză, trase din țigară și continuă cu mina la gură și pe șoptite:

- Și *magazoner* puteam să fiu! M-a întîlnit a lu' Drăgoi!

- Nene Mișule, zice, de ce nu vrei să faci și 'mneata o muncă?

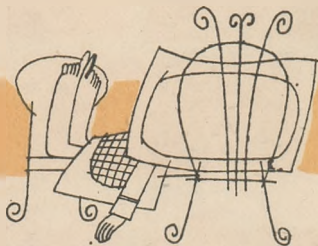
- Ce muncă? mă prefac eu „nîznai”!

- O muncă, zice, uite, e nevoie de brațe... Chiar la noi e un loc de paznic de noapte! Auzi, maică, paznic de noapte!

- Bine, i-am zis eu, de *sanchi*, mai chibzutesc l... Pricepi, maică, nu le pot da pe față secretu' l... Și acu' vrei să știi de ce nu mă vir?

- De ce? se miră bătrîna, sprîjnîndu-și cu mina uscată bărbia.

- Bine, maică, îți spun! Numa' dumitale l... Nu mă vir, nu mă angajezi nicăieri... c-aștept... să mă chemel... Unde-i Mișu? Să vie Mișu! Avem nevoie de Mișu! - Parcă-i aud! Și-o să mă facă, mamă dragă - să mă-ngropi, na, dacă n-o fi așa - o să mă facă de-a dreptu' director general!... Nu *adjuns*! Nu l *plin* l...

Ilustrații de Benedict Gănescu

Cetățeanul era „liber” să aleagă

Desen de A. Poch

În dimineața aceea ne-am sculat de cu noapte, toți patru: tata, mama, fratele meu și cu mine. Pe bunica am lăsat-o să doarmă, netulburată, în camera ei. Era ora cinci când ne-am întâlnit toți în fața paharelor cu ceai pe care mama le așezase din vreme pe masă. Sorbeam toți, tăcuți, când mama rupse tăcerea.

- Cine rămâne cu bunica?

Citeva clipe n-a răspuns nimeni. Sint sigur că toți se gândeau în momentul acela la neajunsurile pe care le avem din pricina bunicii. Nu s-ar putea spune că n-o iubim. Dar întotdeauna când trebuie să plecăm undeva, la un teatru, la un film, sau, mă rog, oriunde, cineva dintre noi e sacrificat. Bunica nu poate fi lăsată singură. Și, de obicei, se găsește unul care să rămână acasă. Sau facem cu schimbul. În dimineața aceea, însă, situația se prezenta îngrijorător de tulbură.

Învârtind cu gesturi măsurate lingurița în paharul cu ceai, tata rosti:

- O să rămână Vlad!

Vlad e fratele meu mai mic. A întins gîtul peste masă și a privit drept în ochii tatii:

- Nici nu mă gândesc! Mi-am pus în cap să fiu primul la vot și o să fiu! Cu atât mai mult cu cât votez pentru prima oară! Nu mai vreau să fac pe ingurul păzitor al bunicii și, începînd de azi... legea e de partea mea! Asta e!

Tata și-a trecut mina peste față. Mama privea fix la paharul cu ceai din care sorbea, iar eu mă pregăteam să înfrunt la rîndul meu propunerea următoare a tatii, pe care o pre-simțeam. Și într-adevăr:

- Are și el dreptate, făcu tata. O să rămână Petrică și votează pe urmă.

Am zîmbit răutăcios.

- Eram sigur! Veșnicul cal de bătaie! Petrică! Ca întotdeauna, el „pe urmă”! Petrică e de vină că are bunica...

- Să fie sănătoasă! mă întrepruse mama și mă privi crunt.

- Să fie sănătoasă, dar nu rămîn acasă! făcu eu, categoric! Sint major și eu, și dispun de votul meu!

- Asta cînd se enervează vorbește în rime! rise fratele meu... De ce nu te enervezi, mă, mai des, poate ajungi poet!

- Vorbesc cum îmi place, mucosule! îl repezii eu și începui să-mi beau grăbit ceaiul.

Tata se afla într-o mare încurcătură. Ceaiul în care învîrtea la nesfîrșit lingurița se ră-

- Ei bravo! se enervă mama. Acum ai început să-ți reneghi și soacra! Și voi, bunica! ni se adresează ea nouă. Rușine! Și conchise categoric: eu nu rămîn!

Eu și Vlad mîncam liniștiți, bucuroși că pericolul trecuse de noi. Mama, un pachet de nervi, încrucișă deodată brațele pe piept și se adresă tatii:

- Adică tu, de ce n-ai putea rămîne? Unde scrie că tu trebuie să fii totdeauna primul? Mai ales că nu votezi prima

cratiță? Bravo! Mersi de mulțumesc! Care va să zică, asta e în capul vostru! Eu sint o tolerată! Un parazit! O, aia acolo, care stă la cratiță și altceva, nimic! Bineee!... Vă arăt eu vouă! Și adăugă apoi: dar tot nu rămîn!

Se lăsă o liniște apăsătoare. Ora la care secția de vot trebuia să se deschidă, se apropiase.

- Și numai bunica e de vină! izbucni Vlad.

- De ce! de vină? întrebă mama.

- Așa!... Păi ce, nu putea și ea să fie cu vreo cincisprezece ani mai tînră?

Deodată, tata se lumînă la față.

- Stați! Mi-a venit o idee! Ce-ar fi să o luăm și pe ea?

- Grozav! strigă Vlad.

- S-o luăm! întări eu.

- Nu pot să o scol la ora asta! interveni mama. E bătrînă! Și afară e frig! Nu-i pentru ea! Totdeauna au venit cu urna aici și a votat acasă!... Dacă răcește, dacă pătăște ceva, răspundeți voi?

Am tăcut toți. Mama avea dreptate. Nu puteam risca.

Deodată, se auziră pași pe coridor.

- Poftim, făcu mama, atî sculat-o.

În ușă, apărură bătrîna, infolită și cu șoșoni în picioare. O privirăm toți uluiți. Întră și se așeză, obosită, pe un scaun, lângă soba în care dudula focul.

- Da' e-un frig afară, mă copil!...

Și întinse mîințele deasupra plîtel.

- Am vrut și eu, măcar o dată în viață, să văz cum e cînd ești prima! Și am fost! Era acolo un tinerel care se băga să mi-o ia înainte, dar nu m'am lăsat! Cînd am strigat o dată la el: „Da' ce mă, noi femelle n'avem tot! aceleași drepturi ca voi? la vezi!” Și am votat! Prima!

Rămăseserăm înlemniți în scaune. Bunica ne privi mirată:

- Și voi, ce-ați rămas așa? Hai, duceți-vă, adormiților!... Ehe! Tot la noi, bătrînii, e baza!

de SORIN RĂȘCANU

cise de mult. Își tăie, încet, atent, o felie de piine și, în timp ce o ungea cu marmeladă, rosti, fără să ridice ochii spre mama:

- Ce-ar fi să rămîn tu?

Mama îi aruncă niște priviri, să-l străpungă.

- Ei bravo! Eram sigur! Ca acum o sută de ani, întii bărbaiți și pe urmă femelle! Ei nu, dragul meu! Am aceleași drepturi ca și voi și vreau să fiu prima! Ori sinteți pentru egalitatea femellei cu bărbatul numai în teorie?

- Ei cum, soro, că doar și pentru asta votăm acum! făcu tata.

- Păi dacă votezi, pune și în aplicare, stimabile! Din trei bărbaiți, se hotărâsc dumnealor să lase la urmă femelle! Bravo!

Tata ungea acum altă felie, deși nici n-o atinsese pe prima.

- Păi, rosti el, eu nu spun că n-ai dreptate! Dar... e mama ta! ... Mie mi-e numai soacră, și lor, bunică! Tot ție și-ți mai aproape!

oară! De ce, adică, și se cuvîntă toate de-a gata?

Tata se făcu roșu la față și se ridică.

- Eu sint fruntaș în muncă, cucoană, pricepi? La mine nici nu se pune problema! N-o să mi-o ia mie înainte toți (nici și, ...mă rog... mulerile!

- La urmă-te la el! se răsti mama. Fruntaș în muncă! Ai crede că e singurul fruntaș în țara asta și că fără el se oprește în loc furnalul de la Reșița!

- În orice caz, am mai mult drept decît tine, care ești fruntașă la cratiță! I-o trînti tata scos din fire.

- La cratiță?

Mama se inverzise.

- Păi, dacă n-ai fi eu fruntașă la cratiță, ce-ai mîncă, retrogradule? Cui i-ai comanda tu, împăunatul, „azi fă-mi săr-măluțe”, „mîine vreau un ostropel” și „poimîine vreau o ciorbă de pește”? Așa, care va să zică? Eu nu sint bună de nimic? Hrănesc trei găligani care înghit un restaurant pe zi, și pe urmă mă aleg cu „fruntașă la

- Calzi covrigii l...

Desen de Mircea Toia

- Poftim de mai pleacă, dacă poți l...

Desen de V. Crivăț

Desen de Nell Cobar

- Știi, de când soțul meu a fost avansat, ne putem permite și noi unele cheltuieli suplimentare.

Epigrame

Unui locatar care lasă aparatul de radio deschis la maximum, pînă tîrziu noaptea :

Noaptea mă cuprinde chinul
Și motivul foarte tragic :
Nu închid ochii, căci vecinul
Nu închide ochiul... magic !

Unui tînar de pe bulevard :

Măreață freză ! „Minunată !”
Și bănuiesc de ce-i așa :
E atât de mare ca să poată
Ascunde golul de sub ea !...

I. Avian

VICTOR PIȚIGOI

DESPRE O GAZETĂ ȘI NIȘTE ȘEFI OCUPAȚI

Șeful meu e un om foarte ocupat. De altfel, toți șefii sînt foarte ocupați. Arătați-mi unul care nu e și-l înghit. Numai să nu mi-l arătați pe al meu, că pe dînsul, de la o vreme, nu-l prea pot înghii. Și nici el pe mine. Totul pornise de la gazeta de perete, la care șeful primise sarcină să scrie un articol. Înțelegeți și dumneavoastră ce înseamnă un articol la gazeta de perete pentru un șef care nu-și vede capul de treburi, care toată ziua înoată în referate, le citește, le semnează, le aprobă, le clasează.

Mi-a spus-o pe șleau :

-De articol îmi arde mie ? Scrie-mi-l dumneata.

Aici e cazul să arăt că, deși

nu-s șef, sînt și eu un om foarte ocupat. Eu scriu referatele, ca să alba șeful ce să citească și să semneze.

Dar ce importanță are dacă sînt eu ocupat sau nu ? Oricum, nu-mi convine să mă pun rău cu șeful. Mai bine scriu articolul.

- Vi s-a dat o problemă anumită, tovarășe șef ?

- Nu mi s-a dat decît coala asta de hîrtie. Problema ti-o alegi singur, ca să încapă exact. Dacă iese articolul prea mic, lungesti problema, dacă iese prea mare, mai tai din ea. Nu mă interesează despre ce scrii. Articol să fie. Ceva cu pregătirea înșămînțării, cu problema colonialismului în des-

compunere sau cu ridicarea tinerelor cadre. Ceva de actualitate.

Ca să nu le-ncurc, am notat în carnețel : „Format hîrtie, înșămînțări, colonialism, descomponere, ridicarea tinerelor cadre”.

- Bagă de seamă - a ținut șeful să-mi atragă atenția. Ce-am vorbit aici, rămîne între patru ochi. Știi să fii discret ?

- Absolut !

Și, pentru convingere, am adăugat în carnețel : „Discreție absolută”.

Eu am fost discret, dar șeful n-a fost. Ce era mai rău, s-a petrecut : a aflat șeful șefului. M-a chemat urgent la el :

- E adevărat că articolul l-ai scris dumneata ?

- Să vedeți...

- L-am și văzut. E bine scris. Să mi-l scrii și pe al meu. Ionescu de la magazie e plin de lipsuri și trebuie criticat. Să-l critici cu curaj, ca să-l ajutăm în muncă.

Cînd am auzit că-l vorba să critic cu curaj, mi s-au muțat picioarele. Să-l critic cu curaj, ca să mă pun rău cu Ionescu ? Ca pe urmă să-mi poarte simbetele ?

Șeful parcă mi-a ghicit gîndul. Zice :

- Articolul am să-l semnez eu, că mie mi s-a cerut. Dar nu cumva să sufl o vorbă !

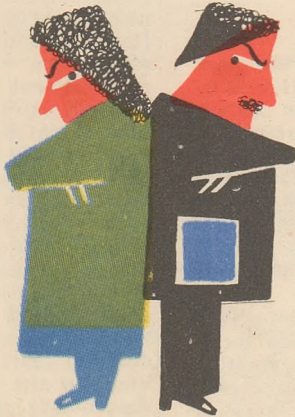
Am notat în carnet : „Critică curajoasă, semnează șeful șefului, discreție absolută”. Așa mai merge. Așa aș avea curajul să critic și un ministru.

În jurul unui alt divorț

de RODICA TOTH

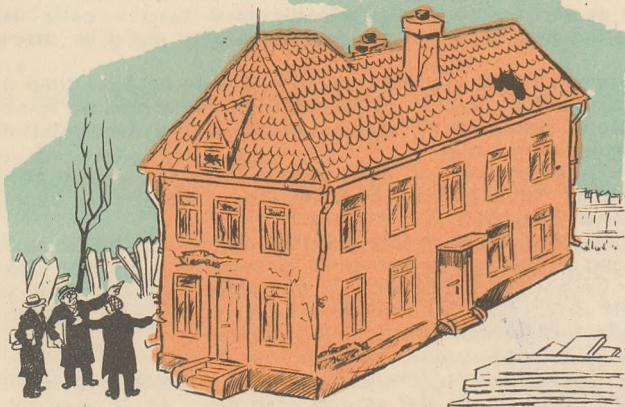
Mișu B. Popescu, neam mai de departe
Cu Popescu Mișu pomenit în carte
(Vezi „Opere”, I, de G. Topîrceanu)
Își spunea deunăzi la birou aleanul:
Că-n trei generații el căzu la sort
Să-și imite unchiul și să dea divorț.
Și cum se întâmplă (ca-n popeste-a veche)
Au urmat diverse șoapte la ureche:
Unit spun că Mișu, azi director plin,
Nu mai duce-acasă un menaj senin,
Că nu poate nimeni să-i mai între-n voie
Și că peșnic șipă la cucoana Zoe
Aducându-i critici fără de temel

Ce-ar jigni mîndria oricărei femei:
Ba că nu e fină, că-i „analfabetă”,
Ba că are forme de camionetă,
Ba că de o vreme s-a-negrit de tot
Și că are brațul ascuțit la cot...
Ce mai vorbă, Zoe, cum spunea și Cleo,
Nici nu se compară cu Ana Zacheo
Care ar aduce mai curînd cu ea...
Însă gura lumii - toți o știm, e rea!
Va să zică Mișu, azi director plin,
O ducea cu Zoe numai într-un chin...
Îi făcea reproșuri și-n gospodărie:
Ba că-i pune multă sare în iahnă,
Ba că ciorbă-i grasă, ba că-i prea fierbinte,
Ba că Zoe-i rece și adesea-i minte
Ascunzînd tot restul de la piață-n sort...
Fapt ce îl obligă musai la divorț...
Fiîndcă el, om mare, (poate chiar de gețiu)
S-a trezit la viață, după un deceniu
Și-a văzut că Zoe are ochi căprui
Care oa să zică nu e genul lui...
Biata Zoe, însă, cine nu o știe?
Plînge peste vase în bucătărie
Și-ntr-o săptămîină - spune lăptăreasa -
A făcut trei drumuri pînă la Băneasa
C-o valiză-n mînă, cu un pres și-o plasă
Transportînd la „tanti” lucruri de prin casă
(Zestrea ei de fată, care-i aparține)
Dar că ruda asta neprimind-o bine
S-a întors cu zestrea toată înapoi...
Și că Zoe pleacă, deci, la Dorohoi
Unde stau părinții - că altmînter cum?
Doar n-o să rămînă cu valiza-n drum
Dacă domnul Mișu, azi director plin
Vrea morțis o zîină și un alt cămin.
Cea mai fost nu știe nimeni dintre noi
Doar atît aflarăm: că la Dorohoi
Au primit bătrînii ieri o telegramă
Că Zoica-i bine... și-o să fie mamă
Și că Mișu care ginere atent e
Le trimite multe, multe complimente...
Vineri toată lumea a putut să-i vadă
Amîndoi, alături, braț la braț pe stradă...
Știi care-i motivul? Mi l-a spus ieri Hector:
Mișu B. Popescu nu mai e director!

Desen de Fred Ghenădescu

RECEPȚIONAREA „CONSTRUCTIEI”

- V-ați grăbit, pare construită în fugă!
- Nu noi ne-am grăbit, dv. ați întîrziat. S-o
fi văzut ce frumoasă arăta în decembrie!!

Din păcate, însă, secretul n-a putut fi păstrat. A aflat adjunctul directorului. M-a chemat la el:

- Am primit o sarcină obștească și n-am timp disponibil.

- Dacă n-aveți timp - zic - de ce ați primit-o?

- Cum, de ce? Păi, eu sînt cetățean conștient, măi tovarășe! Eu nu refuz o sarcină obștească. Pentru că o sarcină obștească este o cinste pentru mine. Dar eu nu sînt egoist. Nu vreau să fie cinste numai pentru mine, vreau să fie cinste și pentru dumneata. E vorba de un articol pe care poți să mi-l scrii. Chestiunea trebuie să rămînă însă între patru ochi.

Ați ghicit. N-a rămas între patru ochi. Adjunctul n-a fost discret și a aflat directorul că știu să scriu articole. Nici nu vă închipuiți cît de ocupat e directorul. N-are timp nici măcar să mă primească. A lăsat vorbă la secretară; ea mi-a dat tema și tot ea l-a dus articolul la semnat.

Pe urmă, a apărut gazeta. O

gazetă, scrisă toată de mine. Gazeta următoare am scris-o tot eu. În scurt timp, a devenit o tradiție. Nici nu mai era nevoie să mă cheme șefii. La intervalul stabilit, aveam articolul gata scris. Cine avea nevoie de articol, venea discret la mine.

Trei zile pe lună eram scos automat din producție. Concediu de creație. Într-un rînd, m-am îmbolnăvit și am zăcut trei luni. Gazeta de perete a fost criticată pentru inactivitate. Altădată, cei de la gazetă au înființat un concurs pentru cel mai bun articol publicat. Directorul, adjunctul, toți ceilalți, așteptau cu curiozitate rezultatul concursului. Mie nici nu-mi păsa. Toate articolele erau ale mele. Pînă la urmă, au premiat unul semnat de director.

Așa a trecut un an. Eu scriam, șefii semnau, gazeta apărea, și toată lumea era mulțumită. Într-o zi, directorul m-a chemat și mi-a spus:

- Ai făcut-o de oale! Trebuie să scrii un articol critic.

- Despre cine?

- Despre dumneata.

Am rămas nedumerit, dar din-sul s-a explicat îndată:

- Păi bine, măi tovarășe, se poate atîta dezinteres față de problemele obștești? De peste un an n-ai dat nici un articol la gazeta de perete!

- Eu?

- Firește, dumneata. Trebuie să faci un folleton și să analizezi în el cauzele care te-au adus la această delăsare.

- Știi că n-am avut vreme...

- Vezi? Răspunsul dumitale denotă nivelul scăzut pe care îl ai. Iată dar prima cauză a rămîinerii în urmă de care dai dovadă.

- Păi, chiar dv. spuneți...

- Dai vina pe mine? Iată dar și a doua cauză: lipsa de răspundere. Va trebui să-ți faci o critică adîncă.

- Vreți să spuneți, o autocritică.

- Ba o critică, pentru că eu am s-o semnez. Mie mi s-a dat sarcina s-o scriu. Doar n-ai vrea să-mi pierd din timpul meu prețios pentru lipsurile dumitale??

Am scris articolul. M-am criticat cu curaj. Am analizat toate cauzele, mi-am arătat toate lipsurile, fără cruțare, întocmai cum mi-a spus directorul. Altfel ar fi însemnat să mă pun rău cu el. Spuneți și dumneavoastră: face?

Au mai trecut cîteva luni. Am mai schimbat cîteva gazete. Azi dimineață a apărut la gazetă o surpriză. O bombă. Un articol semnat de responsabilul gazetei de perete. Un articol în care a apărut negru pe alb tot ce ați citit pînă aici. Toată lucrătura a fost dată în vileag.

Șeful fierbe, șeful șefului clocoțește, adjunctul e foc, directorul e foc și pară:

- Cum își permite? Cum au putut ajunge toate astea la gazetă?

Numai eu tac chitic. Tac, pentru că știu cum au putut ajunge toate astea la gazeta de perete: le-am scris chiar eu.

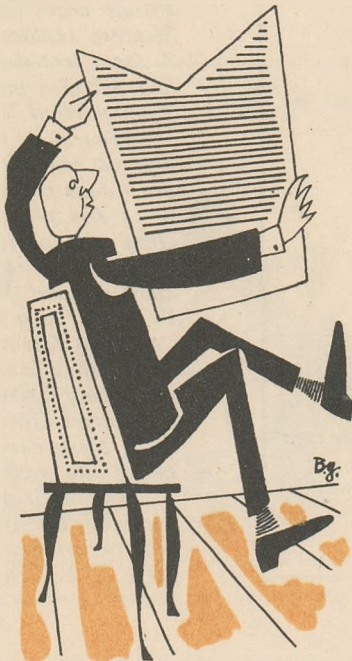
Trebuia să fac acest mic serviciu responsabilului gazetei de perete, care e atît de ocupat! N-am putut să-l refuz. Se făcea să mă pun rău cu el?

Concluzia

Intr-o zi, un tânăr maistru propuse cabinetului tehnic al uzinei în care lucra o mică inovație privind reglarea dispozitivului de închidere a cuptoarelor de la forjă. Propunerea de inovație zăcu o vreme în dosarele respectivului cabinet, apoi tânărul maistru își pierdu răbdarea și, ducându-se la redacția ziarului local, rugă pe redactorul de resort să publice o notiță care, în esență, demonstra că: închiderea ermetică a cuptorului elimină pierderile de energie calorică; viteza de manipulare a pieselor între secții ar fi dublată; etc. etc. Notița fu găsită interesantă și apăru chiar a doua zi. Toată lumea își văzu mai departe de treabă, iar inovatorul nostru așteptă efectul concret al comunicării în chestiune.

Printre cei care citiră ziarul în dimineața aceea se întâmplă să fie și tovarășul X, profesor de fizică și chimie la liceul din localitate. Nici pînă azi nu se cunosc motivele care l-au îndemnat pe acesta să pună mina pe condei pentru a compune o scrisoare către nimeniul ziar. Unii spun că n-a fost decît vanitatea de a-și vedea numele tipărit; alții, cum că ar fi sperat să atragă atenția secției regionale de învățămînt asupra lui, crezînd că astfel l se va face pe loc o propunere de mutare „mai la centru”. Fapt este că el trimise scrisoarea, și că ziarul, binevoitor, o publică. Ea cuprîndea, pe scurt, cam următoarele: propunerea maistrului P. este bine venită: din păcate, însă, maistrul P. uită că pierderile de energie calorică se datoresc cu totul altor cauze decît celor demonstrate de el, astfel (aci urma o savantă demonstrație), așa că (aci urma demonstrația inaplicabilității propunerii) drept care mai just ar fi ca respectiva conducere a uzinei să se preocupe înedea-proape de ridicarea nivelului cunoștințelor maiștrilor etc. etc.

Cînd tovarășul director al uzinei citi scrisoarea în chestiune, sări ca ars. În câteva secunde fu convocată o ședință cu inginerul-șef și cu șeful cabinetului tehnic, în cursul căreia fură adoptate următoarele hotărîri: profesorașul X era un gogoman care habar n-avea de energetică; de altfel, nu era prima oară cînd profesorașul își manifesta lipsa de respect față de conducerea celei mai importante întreprinderi industriale din localitate; odată, comunicînd tovarășului director al uzinei notele băteșului său, spusese că la un asemenea părinte se cuvine și un elev mai sirguncios; drept care tovarășul inginer-șef să scrie un articol

deosebit de savant, prin care să dea peste cap toate afirmațiile profesorașului, un fel de lecție de ceea ce se numește veritabilă energetică; și așa mai departe.

Inginerul-șef, încîntat că poate teoretiza un număr de principii fizice de natură să trezească interesul unei foarte capabile inginerițe căreia el îi făcea de mai multă vreme o curte fără succes, scrisese un articol amplu și îl trimise gazetei cu mențiunea: „foarte important pentru viitorul științei românești”. Întimidat de greutatea termenilor, ca și de numărul graficelor alăturat textului, redacția inseră articolul în coloanele ziarului și toată lumea putu afla a doua zi că: energetică nu e o știință de rezolvat în cuprînsul unei simple scrisori; ultimele teorii ale fizicii nucleare arată că (formule, citate), ceea ce prin urmare înseamnă (diverse extrase din cărțile de specialitate), și în consecință: numai cercetările care vor începe curînd la noul nostru institut de fizică nucleară vor putea deschide o cale spre înființarea mi-

crocosm (încă necunoscut celor mari, darămite unui mărunț profesor de liceu).

Ștînd la masa sa de lucru, un redactor de la o gazetă centrală răsfoia, într-o după-amiază, presa locală din ultima săptămînă. Deodată, el descoperi articolul inginerului-șef, candidat la grațiile ingineriței, și, neînțelegînd boabă, introduse la rubrica „voici din regiune” finalul materialului în chestiune pentru a arăta că nivelul gazetelor provinciale a crescut în ultima vreme într-un mod cît se poate de satisfăcător. Așa se face că a doua zi, necunoscutul profesor universitar și cercetător Y, află cu mirare că microcosmul este „înființat” și că el, unul din „cei mari”, încă nu-l cunoaște în toate amănuntele. Cine făcea afirmația? Un oarecare inginer-șef, despre care nimeni nu aflase încă nimic. Profund lezată în numele atomisticii, profesorul Y își deșurubă stiloul și, fără ezitare, umplu șase pagini mari în care condamna cu vehemență lipsa de răspundere cu care se mai face pe alocuri informarea științifică a maselor. În plus, manuscrisul său aducea cîteva idei noi cu privire la „microcosmul în opoziție cu macrocosmul”, infirmînd printre altele și acele teorii hazardate în legătură cu zborul interplanetar.

Respectiva gazetă centrală fu onorată de primirea punerii la punct din partea marelui maestru și, cu prima ocazie, o publică la loc de frunte. O furtună de critici se stîrni atunci din senin. În câteva zile apărură proteste împotriva indoleiilor savantului privitoare la zborul în lună. O publicație de specialitate dădu la iveală, sub pseudonimul „Saturnian”, un amplu articol despre evidența posibilității vieții în alte sisteme solare cum, de exemplu, în cele din constelația Andromeda, situate la milioane de ani-lumină de mărunțul nostru pămînt. Toată lumea fu de acord că sub semnătura „Saturnian” se ascundea un cunoscut adversar al teoriilor profesorului Y, astfel că polemica luă un caracter necumpănit și numeroase sticle de cerneală fură vărsate în favoarea sau împotriva înaltelor chestiuni în discuție.

Împ de șase luni fu dezbătută controversa. Fuseseră aduse argumente extrase din analizele spectrale ale periferiilor galaxiei noastre, se invocase teoria universului curb și a universului în expansiune, în sfîrșit, se rezolvaseră atît de multe probleme în suspensie, încît mulți de scrisori din toate colțurile țării luaseră calea redacțiilor, atestînd neprețuita valoare practică a unor astfel de discuții.

Intr-o zi, însă, un tânăr maistru care se necăjise timp de opt ore în atelierul de forjă al uzinei unde își ducea munca, se abătui pe la redacția ziarului local și, venînd înaintea redactorului de resort, îi spuse:

- Tovarășe redactor, acum cîteva luni v-am adus o notiță privitoare la îmbunătățirea sistemului de închidere a cuptoarelor de încălzit lingouri.

Redactorul își desprînsese privirile de pasionantul articol pe care tocmai îl citea și, încreștîndu-și sprincenele la vizitator, întrebă:

- Ce notiță? Ce cuptor? A, nu cumva dumneata ești inovatorul acela care... Păi, dumneata n-ai urmărit ziarele? Propunerea dumitale a fost dovedită cu totul nepractică!

- Și atunci? - spuse maistrul.

- Dar ce-ai vrea, tovarășe? exclamă redactorul. Să-ți mute din uz zîna? Vezi, eu un sfat aș dori să-ți dau: nu te ține de fleacuri, cîtă vreme lumea e așa de uriașă! Studiază mai bine macrocosmul, măi, frate, și cheltuiește-ți timpul liber într-un mod folositor! Astfel, ne vei ajuta și pe noi să vedem just problemele, iar dumitale îți va ajuta să dai cît mai multe produse în sprîjinul poporului muncitor! Și mai citește publicațiile de specialitate, cîteodată! Da, da, începe chiar cu articolul ăsta, axat tocmai pe problema dumitale! Și, punîndu-ți înaintea propriul său ziar care conținea articolul: „Despre structura atmosferică a unor sisteme din galaxiile îndepărtate - concluzii în jurul unei propuneri de închidere a cuptoarelor”, n-a mai avut timpul să audă ce spunea interlocutorul său. De altmînter nici nu era interesant: pusese la punct dispozitivul care de două luni mergea strună.

DOCTORUL: - Ce ai?
PACIENTUL: - Simt o greutate pe stomac l...

Desen de L. Darian

BENEFICIILE ȘI SURMENAJUL

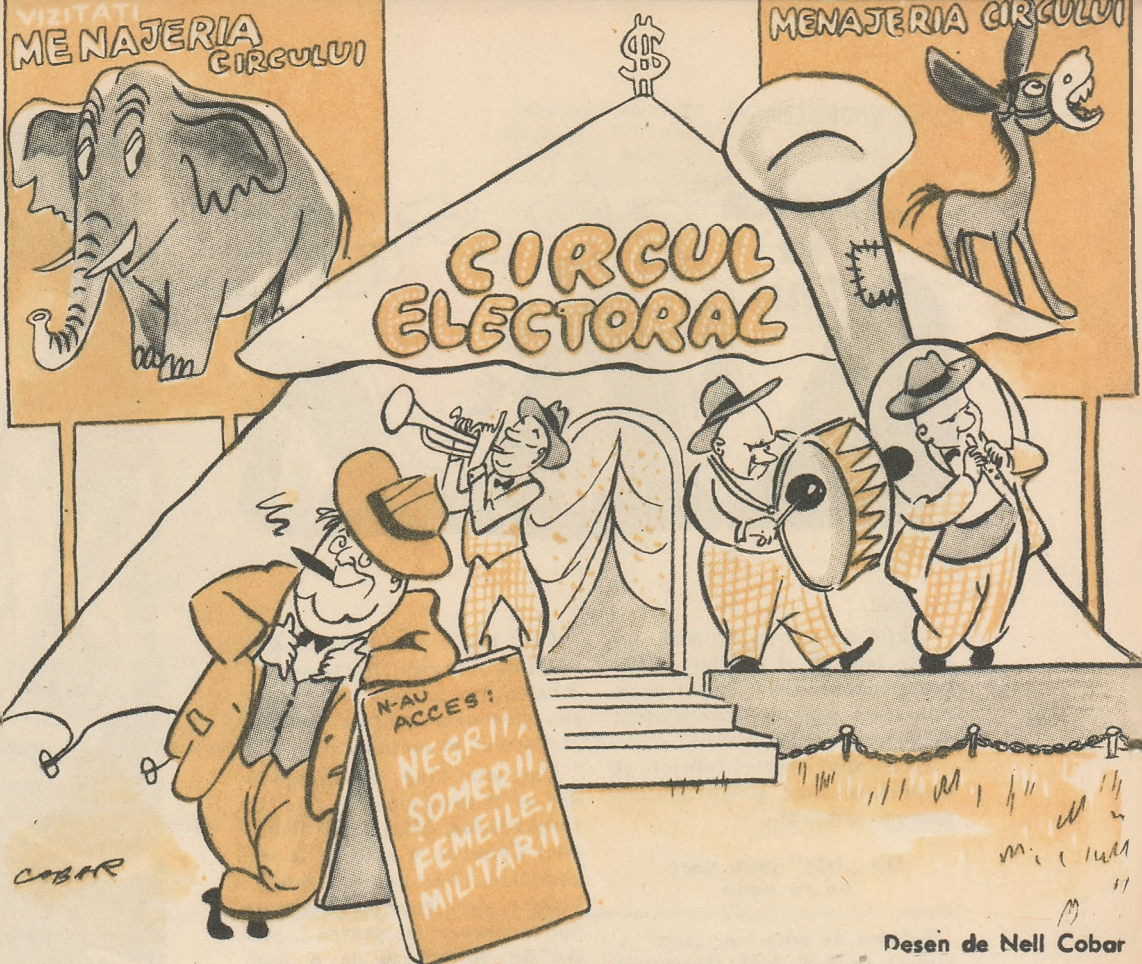
Presa occidentală anunță pe curind ședința Consiliului „Asociației beneficiarilor Canalului de Suez”.

În timpul agresiunii anglo-franceze asupra Egiptului, când „beneficiarii” se și vedeau stăpîni pe toată lungimea Suezului, „Asociația” s-a dat la fund lăsînd să vorbească tancurile și bombardierele. Acum, după eșecul tragice și rușinos al aventurii, când speranțele de a înhăța Suezul sînt mai mici ca oricînd, „Asociația” a scos iar capul.

E de altfel singurul mijloc de agitație în jurul Suezului, care le-a mai rămas foștilor beneficiari.

Ședința „Asociației” va avea loc la Londra. Poate chiar, cine știe, sub președenția d-lui Eden, care în prezent are mai mult timp liber și care poate fi considerat pe drept cuvînt unul din „părinții” acestor înșghebări, omul care a făcut cel mai mult pentru salvarea beneficiilor beneficiarilor.

Ordinea de zi a ședinței nu se cunoaște. E probabil însă că se va discuta tot despre... beneficii. Despre „beneficiile” aventurii din Egipt, despre „beneficiile” blocării Canalului de Suez, poate despre „beneficiile” concediului în Jamaica al d-lui Eden etc.

LIBERTATEA ALEGERILOR ÎN ȚĂRILE CAPITALISTE
TRUSTMANUL: — E circuitul meu; animalele sînt ale mele, întră cine-mi place!

Desen de Nell Cobor

Un lucru e sigur: dezbaterile vor decurge în liniște, în condiții compatibile cu boala d-lui Eden. Căci, într-adevăr, prin restrîngerea circulației auto și a activității industriale, datorită crizei de combustibil, Londra e astăzi — lipsită de fum și gaze de eșapament, de zgomotul circulației intense — un oraș liniștit, odihnitor, cu aer curat, aproape o stațiune climaterică, un fel de Jamaica.

Așadar, d. Eden va putea rămîne îndelung în fruntea „Asociației beneficiarilor” fără teamă de surmenaj. Mai ales că această asociație nu mai are nimic de făcut de aci înainte, rămînînd la fel de platonică și decorativă ca și „Asociația purtătorilor de galoși” sau ca și „Asociația admiratorilor ceței londoneze”.

GEO DUMITRESCU

încă multă vreme pe străzile și autostrăzile apusene.

Ceea ce, totuși, nu va reuși, după toate probabilitățile, să compenseze viețile frosite fără rost în expediția din Egipt!...

„Apărătorii culturii” și edițiile de lux

Ziarul parizian „Le Monde” a primit de curînd și a publicat următoarea scrisoare din partea lui François Monod, secretar general al „Editorilor francezi uniți”:

„Le Monde” — zice scrisoarea — a anunțat recent că niște necunoscuți au spart vitrinele librăriei „Editorilor uniți” din strada Racine.

Îmi permit să vă semnalez că acești „necunoscuți” n-au spart numai vitrinele librăriei, după ce au rupt oblonul de fier, dar au și pătruns în local provocînd pagube relativ considerabile.

„Necunoscuții” au imprăștiat și au rupt, într-adevăr, numeroase cărți, mai ales pe cele ale unor autori ca: Diderot, Balzac, J. P. Sartre, Vercors, Villefosse, Courtade, H. Parmelin, Aragon, Romain Rolland, Valles etc. precum și un mare număr de cărți pentru copii.

Mai mult decît atît, ei și-au însușit și conținutul casei, în sumă de circa 22 000 franci, și un număr de ediții de lux și de lucrări de artă.

În 1940, în același local, trupele germane de ocupație au procedat la o operație asemănătoare de „apărare a culturii”.

Semnatarul scrisorii nu mai dă alte amănunte în legătură cu „necunoscuții” „apărători ai culturii”.

Dar nici nu mai e nevoie.

„Expediția lor seamănă foarte bine cu unele recente manifestări de la Budapesta și cu altele mai puțin recente din Germania lui Hitler. Ea ne amintește de asemenea și de zilele rebeliunii legionare de la noi.

„Necunoscuții” sînt ușor identificabili după țăriile principilor lor politice: ea se isprăvește în fața casei de bani, în fața edițiilor de lux, pe care se pot lua „parale frumoase” oricît de „roși” ar fi autorii lor!...

Legeți strîns

Ziarul financiar francez „Les Echos” scrie în legătură cu criza petrolului din Franța:

„Operația din Egipt a sunat sfîrșitul independenței noastre economice... Ne găsim în prezent aduși la o strînsă dependență de Statele Unite, care ne țîn legați de acum înainte prin petrol și dolari”.

„Les Echos” se exprimă, fără indoială, într-un chip puțin măgulitor față de „aliatul” și „marele prieten” de peste ocean, de care guvernarea franceză au dorit întotdeauna să fie cit mai... legați.

De data asta, în accepția dată de ziarul parizian, cuvîntul *legați* e cel mai aproape de realitate. Deși „Les Echos” nu precizează: *legați* la ochi? la gard? de mîini și de picioare? sau de gît?...

Tunelul și Canalul

Un proiect vechi pentru străpungerea unui tunel pe sub masivul Mont-Blanc, între Elveția și Franța, amînat mereu din cauza războaielor, încă dinainte de 1900, va rămîne în continuare în cartoane tot din motive de... război.

După cum relatează presa elvețiană, în fața Comisiei pentru apărarea națională a Adunării Franceze, generalul Koenig a declarat că „motive imperioase de apărare națională” se opun ca acest tunel să fie realizat. Nu s-a dat nici o precizare în legătură cu „motivele imperioase”. Ele sînt însă, se pare, de domeniul financiar, bugetul Franței, înghițit de războaiele din Algeria și Egipt, neîngăduind și asemenea investiții de construcție pașnică.

„E ciudat — constată presa elvețiană — dar așa e: în loc să desfunde Mont-Blanc-ul, guvernul francez a preferat să infunde Suezul!...”

Păgubașul să plătească despăgubiri!

D. Harold Mac Millan, primul ministru al Angliei, a declarat recent în Camera Comunelor că „Anglia își rezervă dreptul de a pretinde despăgubiri pentru toate avarii cauzate instalațiilor Canalului de Suez”.

Dar cine oare ar trebui să plătească aceste despăgubiri?

Poate... piloții englezi care au bombardat canalul, scoțîndu-l din uz, sau poate comandantul care au ordonat piloților să bombardeze, sau dacă nu, cel care a ordonat comandanților să ordone piloților, adică însuși d. Eden...

Se pare, însă, că, deși d. Mac Millan nu s-a gîndit la asta, există multă lume în Anglia care consideră că într-adevăr d. Eden are de plătit grele despăgubiri propriei sale țări!...

D. G.

Clujul e un oraș frumos, cu multe fabrici și ateliere care funcționează bine fiindcă se ajută între ele sau sint ajutate de forurile centrale.

Unele din aceste fabrici și ateliere se ajută și sint ajutate precum urmează :

Un „Iris“ prin care nu se vede

Fabrica de porțelan „Iris“ e ajutată de I. P. I. U. (Institutul de proiectări al Industriei ușoare) din București, cu niște ferestre foarte originale : proiectate în așa fel încît ... nu se pot deschide.

Și cînd ferestrele nu se pot deschide, nu pot fi spălate geamurile.

Așa că, după un îndelungat timp de nespălare, prin unele din aceste geamuri nu se mai poate vedea de loc afară, și nici lumina de afară nu mai poate pătrunde în unele încăperi ale fabricii.

Astfel, ajutorul pe care acest institut bucureștean de proiectări îl dă fabricii clujene e clar : sare în ochi.

Cum se ajută și unii ceferiști

La atelierele C. F. R. „16 Februarie“, muncitorii de la secția a 5-a turnătorile sint ajutați de tovarășii lor de la secția a 6-a regie.

Cel de la secția a 5-a au o baie, făcută de ei, dar - strîcîndu-și se după un timp cazanul - au rugat pe tovarășii lor de la secția a 6-a să-i pună altul. Și aceștia i-au pus bații alt cazan. Dar un cazan ... mai mic. În care, adică, încape mai puțină apă. Atît de puțină, încît, uneori, abia apucă cite un cetățean să se săpunească și... se termină apa din cazan.

Așa că, după părerea generală, la această baie materia primă s-ar cuveni repartizată rațional : apă celor de la secția a 5-a și... o săpuneală celor de la a 6-a.

Cu piatra ... în repartiție

Fabrica de abrazive „Carbochim“ are, între altele o secție care produce pietre de polizor - și are și un atelier mecanic care utilizează asemenea pietre.

Deci nimic n-ar fi mai simplu decît să i se repartizeze acestei fabrici, din propria ei producție, pietrele de polizor necesare atelierului ei mecanic.

Dar, vezi bine, acest procedeu ar fi prea simplu. Așa că forul tutelar, Ministerul Industriei Chimice, a avut grijă să-l complice. Dînd numelui fabricii clujene, care produce pietre de polizor, repartiție pentru ... pietre de polizor de la o bază din... București.

Ceva mai puțin complicați, tovarășii de la uzina clujeană s-au prefăcut că... rebutează citeva pietre de polizor, dîndu-le atelierului ei mecanic să-și facă treaba cu ele - și lăsînd ministerul să albă... excedent la capitalul repartițiilor bucureștene de pietre de polizor.

Birocrație cu excedent.

... Și un ajutor de carton

Între „Urzica“ și tovarășii de la fabrica de încălțăminte „Ianoș Herbak“ s-a desfășurat - telefonic - următorul dialog :

- Alo! Dumneavoastră primiți de la centru vreun ajutor în muncă ?

- Da, tovarășă Urzico. Primim cutii „Stas“.

- Alo! Ce sint alea ?

- Cutii de carton pliante, adică fără fund și fără capac, din care cade foarte ușor încălțămîntea. E o plăcere să vezi numeroși salariați ai fabricii aplecîndu-se mereu să ridice de jos încălțămîntea căzută din aceste cutii. Același lucru îl fac apoi și alți numeroși salariați de la alte multe unități, cu ocazia transportării încălțămîntei de la fabrică la bazele de desfacere și de la baze la magazine. Uneori se mai pierde cite o gheată, se mai încurcă niște bocanci, se mai murdărește cite un pantof de damă... e o adevărată plăcere !

- Și cum numiți dumneavoastră această treabă ?

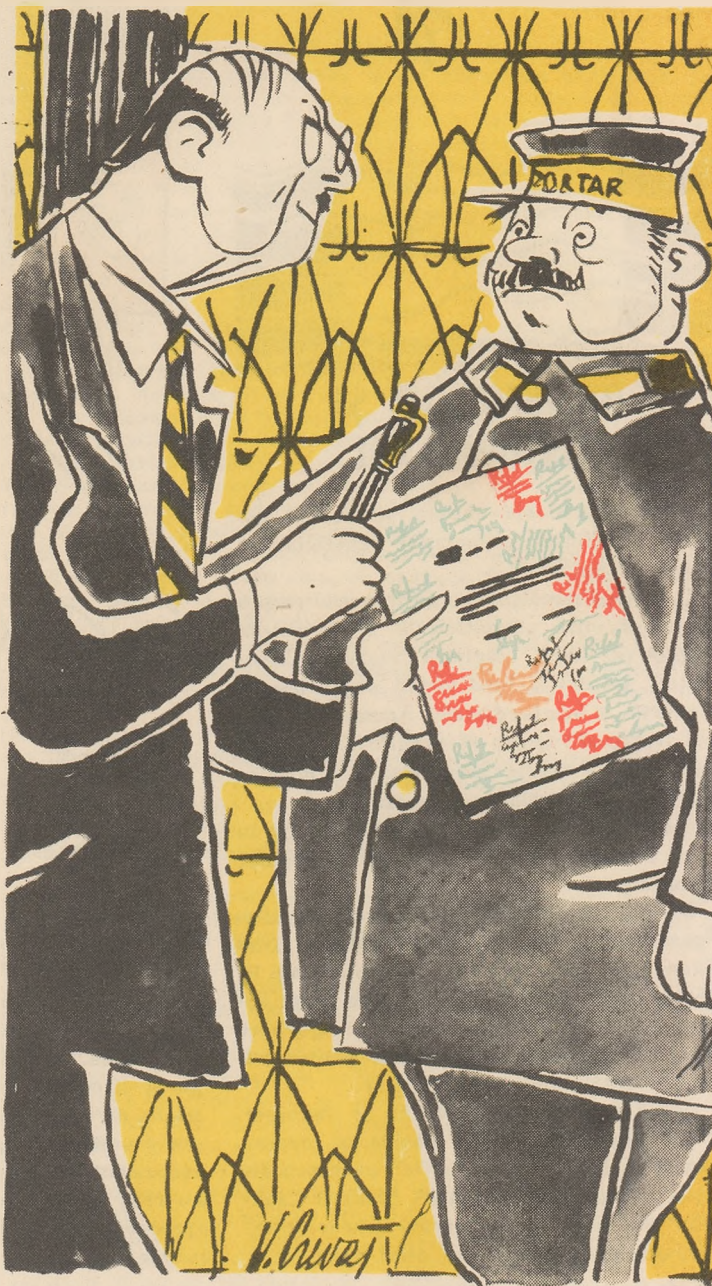
- Ajutor !

- Alo! nu s'aude. Cum ați spus ?

- Ajutoor !

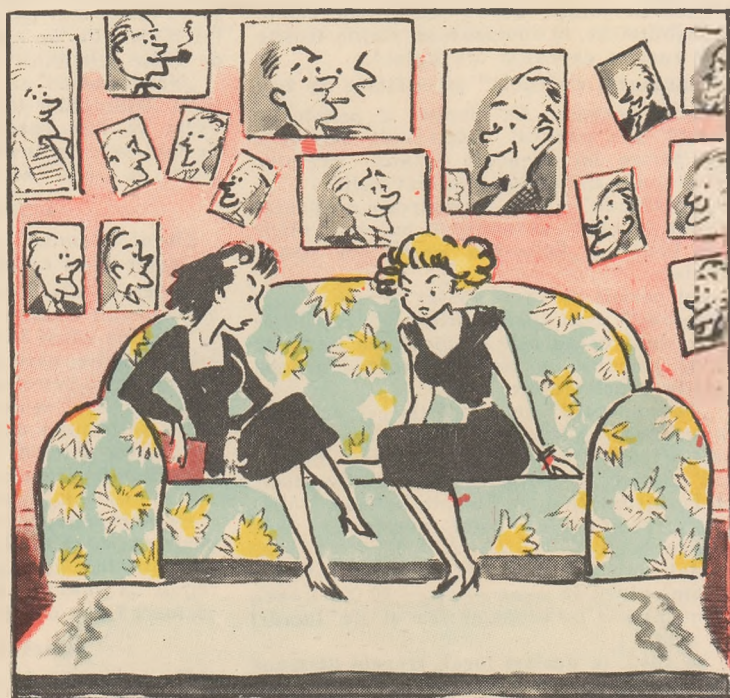
- Nu s'aude bine! Cum ați spus ?

- Ajutoor Ajutooor ! Ajutoooooor !

- Nu te supăra, pune și d-ta un referat aici; să fie ...

Desen de V. Crivăț

- Il iubești chiar atît de mult ?

- Nu-i vorba de asta, dragă, dar nu era altă soluție din pricina cooperativei zugravilor care tot întîrzie să zugrăvească...

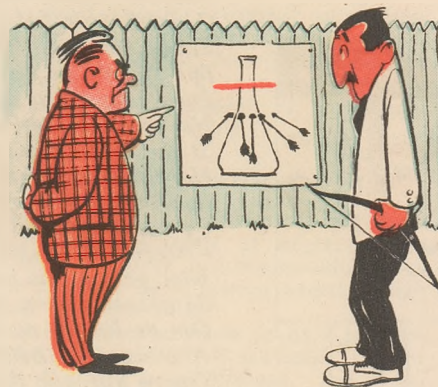
Desen de Nell Cobar

— M-am gândit, draga mea, că după atita gospodărit o să-ți
prindă bine puțin divertisment!

Barmanul de tură Romanici Gheorghe
de la T. A. P. L. Orașul Stalin (buletul
„Crisul”), care nu respectă gramajul,
n-ar trebui oare să fie supus la un
astfel de examen?

EXAMEN LA T.A.P.L.

— Mai sus, frate, mai sus!
— Imposibil, m-am obișnuit așa!

Desen de C. Cazacu

I. AVIAN

PASIUNEA CEA MARE

Epocala mea domnișoară Mariana,

Pentru intîia oară aștern o scrisoare de dragoste; s-ar putea de aceea ca rîndurile mele să-ți pară din cale afară de banale, dar nu fac decît să-ți mărturisesc adevărul: din seara aceea epocală în care te-am întîlnit la onomastica lui Nelu, nu te mai pot scoate din inima și din cugetul meu și nu mai există pentru mine cer înorat, căci mă gîndesc numai la tine. Ileano Cosinzeano, ochii tăi albaștri, azurul cerului de deasupra codrilor, părul tău blond, spicul grîului, buzele tale roșii, fraga pădurilor, și rochia ta verde — iarba cîmpului, îmi stăruie și acum în suflet. Dintre toate cele trei prietene, Iolanda, Monica și cu tine, tu ești cea mai superbă. Celelalte două sînt nesuferite.

Tu, ca și mine, ești îndrăgostită de șansonetele italiene! Stau acum în discoteca mea personală, formată numai din discuri, le ascult pe ambele părți, dar inima îmi bate tactul numai pentru tine. Te rog de aceea să ne întîlnim vineri seara în fața cinematografului „Central” unde rulează un film muzical italian. Sper că o să vii, o Bella, Bella dona mea dragă, și te voi aștepta cu încredere, chiar din zorii dimineții, deși, cine se scoală de dimineață 1 se face somn, seara.

Cu nemărginită pasiune,
al tău pentru totdeauna, George

P. S. „Iubirea, fie dulce sau amară,
E ca o șansonetă la vioară”...

... a spus veritabilul tenor italian Paganini,
membru al Filarmonicelei respective.

* * *

Sublima mea domnișoară Monica,

Nu știu să aștern scrisori de dragoste, dar vreau să știu: din seara aceea sublimă în care te-am întîlnit la onomastica lui Nelu, nu mai există pentru mine nici cer senin, nici cer acoperit! Nu există decît tu! Ileano Cosinzeano, ochii tăi verzi, iarba codrilor, părul tău castaniu, castana castanului, buzele tale roșii, căpșuna pădurilor, și rochia ta albastră, panseluța cîmpului, flora mea dragă și sublimă! Dintre toate cele trei prietene: Mariana cea brunetă, Iolanda cea blondă și tu cea șatenă, tu, tu, doar tu, și numai tu, tu ești cea mai superbă. Celelalte două sînt nesuferite.

Ah, și cit de bine ne-am înțeles atît pe plan amoral (adică al amorului) cit și pe plan intelectual, fiindcă ție, ca și mie, îți place deosebit proza clasică italiană.

Stau acum în biblioteca mea personală, formată exclusiv din proză clasică italiană, răsfolesc volume dar nu te văd decît pe tine!

Cu epocală dragoste,
al tău pe veci, George

P. S. „O timp, rămil din zbor o clipă
Și du-mă pe a dragostei aripă”.

... a spus marele poet francez Lamartine,
membru al Academiei respective.

* * *

Nemărginita mea domnișoară Iolanda,

Aștern pentru intîia oară o scrisoare de dragoste, numai spre a-ți mărturisi adevărul:

Te rog de aceea să ne întîlnim sîmbătă seara în fața Cinemascopului unde rulează un film clasic franco-italian „Asasini fără voie”. Nu te-aș schimba, vrăbiuța mea șatenă și scumpă, nici pe cea mai frumoasă brunetă din lume, căci nu dau vrabia din mină pe cloara de pe gard.

Cu sublimă iubire, al tău pentru eternitate, George

P. S. „Lăsați orice speranță,
voi ce intrați aici.

Amorul e prea mare, iar noi
atît de mici!”

... a spus neuitatul prozator italian Inferno del Dante, membru al Academiei respective.

Dragă domnule George,

Rîndurile dumitale m-au bucurat nespuse. Îți făgăduiesc să nu întîrzii și sîmbătă seară să ne întîlnim în fața Cinemascopului. Acum, la ora șase, aștept vizita Iolande și a Marianei. Mariana a refuzat la început să vină. Spunea că azi, joi seara, are probă la o croitoreasă lingă cinema „Victoria” și merge singură, deși totdeauna ne ruga s-o însoțim. Era atît de emoționată, de parcă s-ar fi dus pentru intîia dată la o croitoreasă. Sînt nerăbdătoare să le văd sosind și pe Mariana și pe Iolanda și să le citesc scrisoarea ta, deoarece ele susțin că în seara aceea, la Nelu, nu mie, ci lor, le-ai făcut curte, și nu eu, ci ele ți-au plăcut.

Rid din toată inima, gîndindu-mă ce ochi mari vor deschide ele cînd vor citi, negru pe alb, rîndurile tale.

Cu dragoste,
Monica

* * *

Telegramă-Fulger

Epocalule, nemărginitule și sublimatul domn George,

P. S. ... „Să-ți dau inima ție,
drept spațiu locativ?
Mai bine mor pe otață! Da!
Mor definitiv.”

... a spus neuitatul nostru vecin Ilie Pădurețu, membru al I. L. L.-ului, raionul respectiv.

Adio,

Trei Ilene Cosinzene

Un om delicat

Haralamb I. Calistrat
 E-un ins foarte delicat
 O grădină de băiat
 Zahăr, miere, o bomboană
 Bun și cald de pus la rană
 Buna creștere-n persoană.
 Nu mă satur să-l contemplant
 Și să-l dau mereu exemplu.
 Haralamb I. Calistrat
 În sfârșit s-a însurat
 Cu nepoata lui Matei
 - Aferim de mama ei -
 Nici prin vis nu i-a trăsniț
 Să găsească ce-a găsit:
 Om de litere, nu fleac;
 Are-acasă pe Balzac,
 Opera aproape toată
 În ediție netăiată.
 Ia și lecții de chitară
 Și în fiecare seară
 Face studii avansate
 De cubinte-ncrucisate.
 Dar să vezi în societate

Intelectualitate!
 Ca să-ți descriu nu pot
 Cît e el de poliglot:
 „Good by dear”, „Bonsoir chérie”
 „Frau Ignat, was machen Sie?”
 Gutural, nazal, cursiv
 Cu accentul respectiv.
 De-ai-a cuget în tăcere
 De-unde-atîtea maniere?
 Menite să ne tacă praf
 Doar de la cinematograful
 Că de la facultate-i greu
 Că nici n-a dat pe la liceu.

Cînd de iubita lui soție
 - Model suav de gingășie -
 Apare-amorezat la toartă
 Să-l vezi atunci cum se poartă!

Dar ca să știți neapărat
 Cam ce gîndește Calistrat
 Cînd credem noi că-i delicat
 Că jumătatea dumnealui
 Hai să intrăm în gîndul lui
 Și să-l surprîndem pe-acest june
 Cam ce gîndește și ce spune.
 De pildă la o sindrofie
 Intors atent către soție

I s-adresează grijuliu:
 - „Să mergem, mami, că-i tirziu
 Și ești cam palidă la față.”
 (Gîndind: Păi, mîine dimineață
 Cum naiba o să pleci la piață
 Ca să te întorci la ora șapte
 Să-mi dai cafeaua mea cu lapte?).
 Sau afirmînd sentimental:
 „Căsătoria-i un ideal
 Cînd ai soție drăgăstoasă
 Atentă, blîndă și frumoasă
 (Și mai ales cînd are casă,
 Nu cum a fost scrumbia mea
 De m-a-nzestrat cu mîncă-sa).”
 - „Nevasta este-un legămint,
 Ne spune el, sublim și sfînt
 Care la unii din păcate
 Nu are durabilitate.
 Dacă ești sincer și ține dragă
 Și visul tău n-ai o minciună
 Rămii cu ea o viață-ntreagă
 (Cînd nu găsești alta mai bună).”

Dar despre Lambe Calistrat
 Pe care oi l-am ilustrat
 Act-n prezentul cupletei
 Pun rîmășag c-ați sezisat
 Cam ce gîndim noi despre el!

păsări tăiate

Magazînul „Gostat” deschis de curînd pe Calea Victoriei, peste drum de poștă, este foarte bine aprovizionat. Purcelușii de lapte, înconjurați de sticlele dohofane de țuică flancate de sticletoarele sticle cu vin „Gostat”, deschid pofta de mîncare mai virtuos decît orice sîrop preparat special în acest scop.

Printre altele, se găsesc la acest magazin puși și păsări, gata tăiate, curățate, albe, nu mai să le puși în oală. Am luat și eu într-o zi o pasăre, să-mi scutesc nevasta de alergătură și de bătăle de cap. Mi-a pus vînzătorul pasărea pe cîntar și, cînd am luat-o, am controlat-o înăuntru, căci e despicată, ținînd să mă convingă dacă toate organele cu care a adus-o pe lume gîtna-mamă, sau mai bine zis oul-tată, sînt la locul lor. Picioarele păsării erau tăiate și așezate tot înăuntru ei. Dar...

- Tovarășe vînzător, e păcat că ați tăiat pasărea asta! Uite, avea trei picioare!

Și am scos din pîntecelul ei, unul după altul, cele trei picioare.

- Nu-i nimic, făcu vînzătorul, să le mînceți sănătos!

- Mulțumesc zic, dar eu nu mîninc picioare, chiar dacă sînt de la păsări mînune care au cîte trei! Prefer carnea păsărilor banale! Mai ales că piciorul ăsta, al treilea, trage și el la cîntar!

Tot discutînd, controlam înăuntru, cînd deodată făcu o altă descoperire:

- Cînd vă spun eu că-i păcat că ați tăiat pasărea. Ia uite, n-are ficat! Cum de trăia fără ficat?

- Păi d-ai-a o fi murit! făcu cîneva lingă mine.

- Da, zic, dar eu vreau o pasăre care a murit de moarte bună! Vezi că și eu sufer de ficat și nu pot să-mi mîninc colegii de suferință! Vreau una cu ficat!

Persoana de lingă mine căuta să mă convingă:

- Păi n-are ficat, în schimb are un picior în plus! De ce vă plîngeți?

Deodată, descoperii că gîșua păsării era foarte umflată.

- Suferea de glande? întreb eu.

- Nu, mă lămurește cîneva, sînt grăunțe!

Erau acolo cam vreo sută de grame de grăunțe, pe care eu urma să le cumpăr la cîntar drept carne de pasăre. Zic:

- Fără grăunțe n-aveți?

- Cum fără grăunțe, tovarășe? A mîncat doar și ea cît era în viață! Ce, volai s-o lase să moară de foame?

- Da, frate, zic, dar și eu vreau să mîninc cît sînt în viață. Și eu nu mîninc grăunțe, chiar dacă mă tai!

În cele din urmă, intrucît am ajuns la concluzia că trebuie să iau o pasăre cu trei picioare, fără ficat și cu o sută de grame de grăunțe, am renunțat. Am luat două kilograme de purcel care are mai multe avantaje: pot să-l iau fără picioare, și are și ficat. Că mie dacă-mi vine pofta de o mămăligă, cumpăr mălai de la Alimentara. Nu văd nici un motiv să cumpăr grăunțe prin intermediar.

S. R.

„URZICA” AJUTĂ

Un vagon de cale ferată (nr. 15.391.001), încărcat cu cărbuni în stația Bratca, spre a fi expediat întreprinderii „Combustibilul” din Tîrgu Frumos, a ajuns la „Combustibilul” din Tîrgu Mureș.

Alt vagon (nr. 431.322), încărcat cu butoaie la Tg. Mureș pentru stația Cotești (raionul Pitești) a nimerit în stația Costești (raionul Focșani).

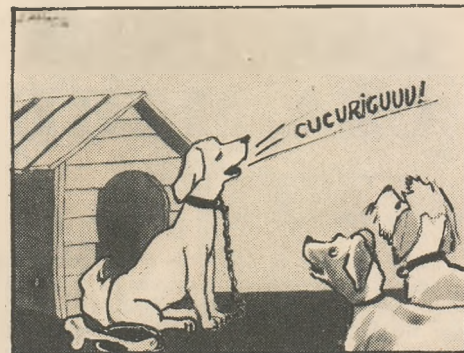
Sezîsat de „Urzica”, Ministerul Căilor Ferate a sancționat pe funcționarii ceferiști care s-au făcut vinovați de aceste neglijențe.

Încît, cei care au îndrumat greșit vagonul cu cărbuni s-au ars, iar celor care au îndrumat greșit vagonul cu butoaie, li s-a infundat.

Desigur, după aceste învățături de mînt, munca numiților ceferiști va merge mai pe roate.

Întreprinderea „Eprubeta” din București, dînd curs unei comenzi la „Centrofarm”-ului, a construit un aparat „Kovalski” pentru analiza ureii în singe, dar nu putea da aparatul în fabricație pentru că nu era omologat de „Direcția generală a metrologiei”, iar a-

Desen de A. Drăgomirescu

- Ce zici de Azor? O fi innebunit?...
 - Aș! Ce, nu are voie omul să învețe o limbă străină?!

ceastă direcție generală nu-l omologa pentru că nu avea și avizul „Sfatului medical științific” din Ministerul Sănătății, sfat care nu binevoia de luni de zile să se întrunească spre a-și da avizul.

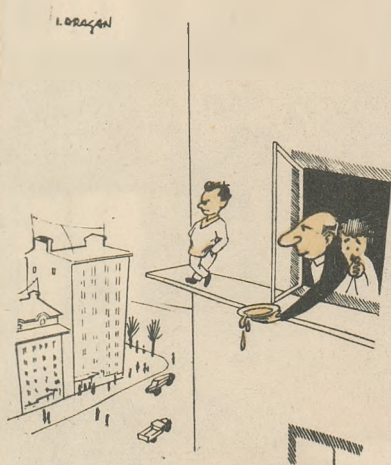
La sezîsarea „Urzicii”, sfatul medical științific a răspuns că s-a decis în sfîrșit să se întrunească.

S-a dovedit bun acest aparat „Kovalski”: pînă să servească la analiza ureii în singe, a servit la analiza... modulul de a munci al acestui „sfat”.

Contabilul Moraru Vitalie de la Ocolul silvic Rupea nu prea se... rupea muncînd, fiind mereu ocupat cu felurite înșelătorii, ba „împrumuta” bani de pe la cetățenii din comuna Crîthalma (raionul Rupea, regiunea Stalin) fără să-i mai dea înapoi, ba cîtupea din banii cuvenii pădurarului Grigore ca premiu pentru vînarea unui lup, ba organiza... loterii cu banii salariaților, și cînd „cîștiga” pădurarul Crîstea, tot el, Vitalie, băga banii în buzunar: „să-i păstreze”.

Aducînd „Urzica” la cunoștința Ministerului Silvicului isprăvile acestui contabil, ministerul n-a răspuns că „pentru abaterile sale și pentru însușirea de bani de la acest ocol, numitul a fost destituit din serviciu și deferit justiției”.

Purtîndu-se necîștit cu ocolul, a fost sancționat... fără ocol.

— Mănincă cel puțin supă...

Desen de I. Drăgan

Școală scumpă

În comuna Fundata (raionul Stalin) s-a construit un local de școală elementară. Pentru această construcție, sfatul popular regional a alocat sumă de 1.500.000 lei. Lucrarea a fost executată de „Trustul regional de construcții”. A fost executată astfel:

- datorită proastei calități a cimentului folosit, bordurile balcoanelor au început să se năruie;
- de pe unii pereți a început să cadă tencuiala;
- zugrăveala întregului local a fost făcută de mintuială;
- ușile și ferestrele sînt făcute din lemnărie de calitate proastă;
- multe uși sînt mai scurte decît tocurile lor, puțînd intra pe sub ele curenții, găștile, pisicile...;
- ușile de la closete n-au balamale, nu pot fi închise și stau rezemate de pereți;
- o parte din burlane și igheaburi nu sînt nici acum montate;
- trotuarul din jurul clădirii și pardoseala de mozaic de pe săli au fost lucrate superficial; nu sînt netede; sînt cu onduțații; însă nu s'au permanentat: au și început să se strice.

Delegatul secției învățămînt al sfatului popular regional a cunoscut aceste „amănunte” și totuși a recepționat construcția.

Dacă sfatul popular regional n'ar avea nimic contra, ar trebui ca „Trustul regional de construcții” să fie tras la răspundere pentru modul cum a construit această școală și să se ia măsuri ca nu cumva acest mod să facă... școală.

Necazuri „electrice”

Întreprinderea „Electrotehnica” din București are multe greutăți și neplăceri din cauza unor furnituri necorespunzătoare pe care le primește de la întreprinderile „Electrocablu” și „Electrofar”.

Sirma de cupru emailată pe care l-o furnizează „Electrocablu” îi provoacă, în lucrările la care o utilizează, însemnate rebuturi (în proporție, uneori, de pînă la 10%) dar, la sezișările în acest sens, întreprinderea furnizoare nici nu catădărește să răspundă.

Lămpile electrice pe care l-le furnizează „Electrofar” sînt defectuoase, împiedicînd funcționarea aparatelor la care le montează, ceea ce atrage „Electrotehnicii” reclamații din partea firmelor-cliente. Sezișată de aceste neajunsuri, firma „Electrofar” refuză totuși să livreze alte lămpi.

Deci, după cite se înțelege, „Electrotehnica” ar dori să priceapă și „Electrocablu” că sirma sa emailată... e mai lată - iar în privința lămpilor defecte, să binevoiască și „Electrofar” să se lase de... electrofarse.

URZICO,

Vreau să te anunț că în orașul Beiuș au sosit mai de mult materialele pentru construirea unui cămin cultural. Prin grija sfatului popular, aceste materiale au fost atît de bine depozitate, încît n'au dispărut decît o parte din ele, celelalte au rămas intacte. Și, după un timp, a început și construcția. O parte din materialele rămase au fost folosite la construirea unui... stadion, iar în ceea ce privește căminul cultural, a mai rămas o parte care a fost întrebuintată la construirea... unui grajd pentru tauri. Fapt pentru care, ținînd seama de felul în care s'au îngrijit de căminul cultural, sfatul popular este rugat să primească cele mai calde mulțumiri pe care l le transmit... taurii.

În ce ne privește, întrucît nu se atîă prîntre noi nici un toreador, nu ne putem lua la luptă cu taurii. Cel mult putem să

întrebăm sfatul popular de ce a procedat la acest schimb de locuință!

Michaela Bruckenthal
str. Mihail Sadoveanu nr. 8
Beiuș - reg. Oradea

DRAGĂ URZICUȚO,

Dragă Urzicuțo, trebuie să știi că sîntem niște berbeci ai nimănui, deși am fost dați în primire cu procesul-verbal din 29 iunie 1955 comunei Glăvănești. N'avem, cum s'ar spune, nici mamă nici tată și, ceea ce e mai rău, nici adăpost.

Conform HCM 3839 și a Decretului 303 este prevăzută obligativitatea comitetelor executive ale sfaturilor populare de a înzestra stațiunile de montă cu clădirile necesare cazării reproducătorilor. Dar aceste hotărîri n'au fost puse în practică în comuna Glăvănești și nici secția agricolă a sfatului popular raional Zeletin nu s'au îngrijit de noi. În ce privește salvanul început în 1954, nici pînă acum n'au fost terminat. Or, atît de dobitoace nu sîntem nici noi încît să nu ne dăm seama că cei în drept au cam făcut-o de oaie. Acum așteptăm s'o facă și de... berbec.

Să auzim de bine!

Berbecii comunei Glăvănești,
raionul Zeletin

DRAGĂ URZICO,

O vorbă veche spune: „Vara sanie, iarna car”. Sau, mai exact: pregătește-ți sobele de cu vară, altfel ai să îngheți de frig la iarnă. Așa am și făcut noi, cei de la S.R.R.M.-Tirgovîște (pen-

dinte de Ministerul Silviculturii). Pe scurt, localul în care funcționăm nu are instalație de gaze; pentru a avea, ne'am adresat Cooperativei „Ciocanul” din Tirgovîște încă din luna august; cooperativa trebuia să prelungească o conductă (existență de altfel în cuprînsul imobilului nostru) pînă în biroul unde ne ducem munca; iar cooperativa „Ciocanul” a prelungit-o... pînă în ziua de azi, cînd nu mai e august, ci februarie. Cit mai are de gînd s'o prelungească, nu știm.

Ce părere ai, dragă Urzicuțo? Mult o să mai țină această lipsă de căldură (din inimile tovarășilor din conducerea „cooperativei”) și din birourile noastre?

Al. Georgescu
Contabil S. R. R. M.
str. Rosetti 23
Tirgovîște

URZICUȚO,

Știam despre filmul sonor, filmul vorbitor, filmul mut... dar despre „filmul paralizat” nu știam nimic. Dacă vrei să cunoști și tu acest fenomen, du-te, Urzicuțo dragă, la căminul cultural din comuna Hudești (raionul Darabani), unde activitatea cinematografică nu mai mișcă de cîteva luni de zile, în urma defectării aparatului de proiecție, a grupului electrogen respectiv și a întreprinderii cinematografice regionale Suceava care, de cîteva luni, tot tărăgănează trimțterea unui tehnician (și a pleselor necesare unei serioase reparații). Întrucît subito-rii de cinema din Hudești mai

au totuși „De doi bani speranțe”, aș vrea să-ți întreb tu, Urzicuțo, pe cei de la I. C. R. Suceava dacă nu cumva „Miine va fi prea tîrziu”. Căci nu e totul ca din numeroasele adrese trimise să se întocmească un simplu „Dosar 306”. Cinematograful din Hudești are tot „Dreptul de a... renaște”! Este? Este!

Mihail Dungeanu
Casa de cultură Ițcani
Reg. Suceava

Abonamentele la revista „Urzica” se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare. Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15
Interurban 27

— Profită acum de dreptul la odihnă fiindcă ai uzat de libertatea cușintului...